

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 321/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 09 marca 2021 w sprawie II K 818/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. obraży przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu K. S. (1), poprzez przyjęcie, iż wyczerpuje on dyspozycję art. 233 § 1 kk w sytuacji, gdy oskarżony nie złożył fałszywych zeznań po uprzedzeniu go o odpowiedzialność	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny (1,2)	

	<p>karnej w razie fałszywego zeznania,</p> <p>2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia</p> <p>poprzez przyjęcie, że skoro oskarżony nie wiedział, w której kieszeni kurtki znajdują się substancje psychotropowe, to nie zapomniał zabrać swojej kurtki odbierając samochód na drugi dzień po imprezie u A. U.; tym bardziej, że w/w odwołała swoje pierwsze zeznania, co do przynależności przedmiotowej kurtki informując, że się pomyliła,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Na wstępie należy podnieść, że Sąd I instancji w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, a na ich</p>				

podstawie poczynił
prawidłowe
ustalenia faktyczne
oraz należyście
wykazał winę
oskarżonego. Ocena
materiału
dowodowego przez
Sąd Rejonowy
dokonana została
z uwzględnieniem
reguł
sformułowanych w
art. 5 kpk i art.
7 kpk, jest oceną
wszechstronną, nie
narusza granic oceny
swobodnej, jest
zgodna z zasadami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz nie
zawiera błędów
faktycznych lub
logicznych. W tej
sytuacji kontrola
apelacyjna
uzasadnia
stwierdzenie, że
wyrok znajduje
oparcie w
prawidłowo
dokonanej ocenie
materiału
dowodowego,
zgromadzonego i
ujawnionego w
postępowaniu i nie
ma podstaw do
zdyskwalifikowania
zaskarżonego
rozstrzygnięcia w
zakresie ustalenia
sprawstwa
oskarżonego co
do zarzuconego
mu czynu. Sąd
Rejonowy w sposób
prawidłowy
przeprowadził

postępowanie dowodowe, właściwie ocenił cały, należycie zebrany i ujawniony na rozprawie materiał dowodowy i na tej podstawie, poczynił trafne ustalenia faktyczne. Wyniki swego rozumowania zaprezentował w dostatecznie zrozumiałym, a przede wszystkim przekonującym pisemnym uzasadnieniu wydanego orzeczenia.

Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie dowodami trzeba stwierdzić, że dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd merytoryczny dał wiarę i na nich się oparł. Skarżący w żaden sposób nie wykazał, by sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny przeprowadzonych

dowodów,
następstwem czego
byłyby błędne
ustalenia co do
popelnienia
przypisanego mu
czynu – a taka
intencja płynie z
apelacji obrońcy.
Zwłaszcza, iż zarzut
taki może okazać
się skuteczny tylko
wówczas, gdy nie
stanowi gołosłownej
polemiki z
ustaleniami sądu.
Nie wystarczy tu
choćby
przedstawienie
odmiennej oceny
materiału
dowodowego.
Skarżący musi
przekonywująco
podać, jakich
konkretnych
uchybień w świetle
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego dopuścił
się sąd w dokonanej
ocenie materiału
dowodowego (por.
wyrok SN z 22
stycznia 1975 r., I
KR 197/74, OSNKW
1975/5/58, wyrok
SN z 24 marca 1975
r., II KR 355/74,
OSNPG 1975/9/84).

Przede wszystkim
podkreślić należy,
że ze spójnych
i konsekwentnych
zeznań
interweniujących
podczas
przeszukania
mieszkania D. S.

(1) funkcjonariuszy
Policji – Ł. S. i J. B.
złożonych w sprawie
PR 2 Ds. 588.2019
i w postępowaniu
II K 449/19,
z której materiały
zostały wyłączone
do prowadzenia
przedmiotowego
postępowania
wynika, że
wieloletnia
konkubina D. A.
U. spontanicznie
oświadczyła
policjantom, że
ujawniona w toku
przeszukania kurtka
na miejscu zdarzenia
należy do jej
konkubenta. Gdy
funkcjonariusze
znaleźli w jej
kieszeni substancje
zabronione przez
ustawę z dnia 29
lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu
narkomanii,
świadek A. U.
nadal utrzymywała,
że kurtka należy
do jej partnera,
jednakowoż w
kwestii pochodzenia
narkotyku
przedstawiała już
rozbieżne wersje,
negując, aby
substancje te były
własnością D. S. (1).

A. U. potwierdziła
podczas
przesłuchania w
dniu 4 kwietnia 2019
roku, że faktycznie
poinformowała w
toku czynności

przeszukania funkcjonariuszy Policji, iż w/w kurtka należy do D. S. (1). Sąd meriti nie dopuścił się jednak błędu w ustaleniach faktycznych nie opierając ustaleń na późniejszej wersji świadka. Istotnie w/w stwierdziła, że się pomyliła co do przynależności kurtki, jednak wersja ta (ta część zeznań świadka) podlegała ocenie, jak każdy inny dowód, zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 kpk. Świadek na poparcie twierdzeń o swojej rzekomej pomyłce nie wskazała żadnych przekonujących i logicznych argumentów, na co słusznie uwagę zwrócił sąd meriti. Nie mogą być przecież takowymi twierdzenia świadka A. U., że po prostu się pomyliła, skoro od wielu lat zna swego partnera D. S. (1) i wspólnie z nim zamieszkuje, trudno w takiej sytuacji twierdzić o pomyłce w identyfikacji kurtki, którą znaleziono we wspólnym mieszkaniu.

Należy także przywołać pierwotne

relacje składane przez D. S. (1) podczas przesłuchania w dniu 26 marca 2019 roku w sprawie PR Ds. 588.2019, z których wynika, że po czynności przeszukania – ujawnieniu kurtki wraz z substancjami zabronionymi – skontaktował się z nim K. S. (1), który jak wynika z zeznań tego świadka, miał zamiar powrotu poza granice kraju. Nie można więc wykluczyć sytuacji, że doszło do stosownych uzgodnień w zakresie wersji, którą następnie w toku wspomnianego postępowania na wstępnym etapie zaprezentował D. S. (1), nie przyznając się do zarzuconych mu czynów i wskazując, że kurtka należała do K. S. (1).

Jednocześnie z całą stanowczością podkreślić należy, że z depozycji D. S. (1), który ostatecznie w sprawie II K 444/19 w toku rozprawy w dniu 1 października 2019 roku przyznał się m.in. do stawianego mu w pkt I zarzutu posiadania narkotyku

(znalezionego w w/
w/ kurtce) i
dobrowolnie poddał
się karze, nie
wynika, przyczyna
takiej zmiany
stanowiska.

Zwłaszcza, gdy
uwzględni się takie
okoliczności, jak
ta, że główni
świadkowie
wspierający zarzuty
II-V aktu oskarżenia
odwołali obciążające
D. S. (1) zeznania.

Nie przekonują też
depozycje D. S.
(1) pochodzące z
niniejszego
postępowania z
rozprawy z dnia
26 lutego 2021
roku, że w swojej
sprawie przyznał się
„do wszystkiego” z
uwagi, że chciał
szybko zakończyć
proces i liczył
na łagodną karę.
Niewątpliwie
przecież z łatwością
mógł do końca
odsuwać od siebie
odpowiedzialność za
posiadanie spornego
narkotyku (w
kurtce), skoro jako
sprawcę tego czynu
sam siebie
wytypował K. S.
(1), zaś w kwestii
pozostałych
wspomnianych
zarzutów
związanych z
posiadaniem i
udzieleniem
substancji

zabronionej główni
świadkowie odwołali
finalnie swe
obciążające
zeznania.

W kwestii natomiast
wersji
prezentowanej przez
oskarżonego K. S. (1)
w niniejszej sprawie,
że: dopalacze nabył
w klubie (...),
włożył do kurtki i
zapomniał o nich,
bo wyjechał poza
granice kraju, a
po powrocie do
Polski poszedł w
kurtce na imprezę
do D. S. (1), którą
po zakończeniu
spotkania z uwagi na
upojenie alkoholowe
zapomniał się ubrać
to - istotnie, jak
to wskazał sąd
meriti- nie ma
żadnego logicznego,
zakotwiczonego we
wskazaniach wiedzy,
doświadczenia
życiowego
wy tłumaczenia dla
sytuacji, dlaczego
oskarżony, gdy
przyjechał po
samochód dnia
następnego, nie
zainteresował się
losami swojej kurtki
(w dacie 24 marca
2019r. musiało być
zimno, z pewnością
klimat nie pozwala
by chodzić bez
wierzchniego
odzienia). Nie
przekonuje
argument, że

samochód
oskarżony zabierał
z posesji, a kurtka
znajdowała się w
mieszkanu, skoro
jak wynika z zeznań
A. U. oskarżony K.
S. (1) miał rzekomo
zabrać kurtkę na
wyraźną prośbę D.
S. (1), który do
niego zatelefonował
korzystając z
aparatu
telefonicznego A.
U. i nie chciał
odpowiadać za
posiadanie
narkotyków, które
do niego nie należą.
Wizyta więc była
umówiona i miała
na celu także zwrot
kurtki. Natomiast
o takiej sytuacji
i rozmowie nie
wspomina już w
swych wyjaśnieniach
K. S. (1). Nieścisłości
te w depozycjach
w/w prowadzą do
uznania, że
wyjaśnienia
oskarżonego K.
S. (1) istotnie
nie zasługują na
wiarę zwłaszcza,
jak uwzględni się
wyeksponowaną
przez sąd meriti
okoliczność, że
oskarżony nie był
w stanie stwierdzić,
w którym dokładnie
miejscu kurtki
znajdowały się
narkotyki, choć
okoliczność ta ma

charakter
drugorzędny.

Na powyższe nakładają się bardzo szczególne okoliczności zaginięcia spornej odzieży, która próbowano ujawnić i ewentualnie poddać dalszym czynnościom procesowym.

Odwołać się bowiem należy do zaprezentowanych przez K. S. (1) okoliczności, w jakich (rzekomo?) sporna kurtka zaginęła. Dość nieprawdopodobna wydaje się już wersja zdarzenia prezentowana przez w/w, co do „podmienienia” tej kurtki w samochodzie K. S. (1) podczas wizyty u jego bliżej niezidentyfikowanych znajomych w Ł., a następnie wersja o awarii telefonu, która spowodowała utracenie wszelkich „namiarów” kontaktowych do owych znajomych, których miejsca zamieszkania, jak wynika z depozycji K. S. (1) nie znał. Suma tych nadzwyczajnych zbiegów okoliczności jest nad

wyraz imponująca i wręcz niespotykana, a w świetle całościowej oceny wszystkich ujawnionych okoliczności sprawy - nieprzekonująca.

Za trafny uznać więc należy w konsekwencji wniosek, że sporna kurtka i ujawnione w niej substancje zabronione należały do D. S. (1), nie do K. S. (1). Tym samym składając kilkakrotnie zeznania odmiennej treści, oskarżony K. S. (1) dopuścił się występku, o jakim mowa w art. 233 § 1 kk. Co istotne także, wbrew twierdzeniom apelanta każdorazowo przez ich złożeniem oskarżony był pouczany o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań (tj. o treści art. 233 kk i innych), na co wskazują zapisy zawarte w protokołach przesłuchać, podpisane osobiście przez K. S..

Wniosek

- o uniewinnienie oskarżonego K. S.

zasadny

<p>(1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia;</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>- żaden z zarzutów nie okazał się być zasadny, brak podstaw do uchylecia wyroku z urzędu,</p>			
<p>3.2.</p>	<p>3. rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w rozmiarze 3 lat, w stosunku do stopnia jego zawinienia;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W niniejszej sprawie sąd okręgowy nie mógł uniewinnić oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy bezsprzecznie pozwala uznać winę</p>			

oskarżonego w
zakresie
przypisanego mu
czynu, jednakże
Sąd ten uznał,
iż w sprawie
zaistniały przesłanki
uzasadniające
obniżenie wymiaru
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności.

Zważyć należy, iż
cele prewencji
indywidualnej –
wychowawcze i
zapobiegawcze –
które kara ma
osiągnąć w stosunku
do skazanego zwykle
mają prymat przed
innymi, zwłaszcza
negatywną
prewencją generalną
polegającą na
wymierzaniu
nadmiernie
surowych sankcji.
Sankcja
sprawiedliwa nie
powinna bowiem
wykraczać poza
rzeczywista
potrzebę. Właściwa
reakcja karna to
reakcja celowa,
uwzględniająca
wszystkie elementy
decydujące o jej
rodzaju i wymiarze,
sprawiedliwa i
akceptowana
społecznie.

Zdaniem sądu
odwoławczego w
kontekście istotnych
okoliczności
wpływających na

wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności, determinujących ocenę w zakresie stopnia winy, jak i stopnia szkodliwości społecznej, tj. rodzaju i charakteru naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, nieusprawiedliwionych motywów działania czy też okoliczności dotyczących oskarżonego, in concreto dotychczasowego sposobu życia wyrażającego się uprzednią karalnością, wymierzona mu kara 3 lat pozbawienia wolności jest karą zbyt surową.

Sąd I instancji uzasadniając wymiar kary podał, iż miał na uwadze sposób działania oskarżonego, uprzednią karalność i brak okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego.

Faktem jest, że K. S. (1) był do tej pory wielokrotnie karany sędownie, w zdecydowanej większości za przestępstwa przeciwko mieniu, raz za czyn

niealimentacji.
Jeżeli chodzi o przestępstwa przeciwko zdrowiu i życiu dotychczas karany był w sprawie VII K 605/17 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim na karę 1 roku pozbawienia wolności. Skazanie w sprawie VIII K 121/20 nastąpiło już po popełnieniu przedmiotowego czynu. Czyn przedmiotowy – tj. składania fałszywych zeznań – popełniony został w warunkach art. 12 § 1 kk, jako rozciągnięty w czasie od 2 kwietnia 2019 roku do 1 października 2019 roku i choć istotnie w niniejszej sprawie trudno jest przecenić ten fakt, to jednak uwzględnić także należy, że ilość narkotyku ujawnionego w spornej kurtce, co do których własności fałszywie zeznawał K. S., była stosunkowo niewielka, a co istotniejsze – rzeczywisty sprawca czynu posiadania substancji zabronionej został wykryty i stosownie ukarany (co więcej D. S. przyznał się do inkryminowanego

mu czynu i dobrowolnie poddał się karze minimalizując koszty procesu). Tym samym zachowanie oskarżonego, choć wysoce naganne, nie doprowadziło do niesprawiedliwego skazania, czy uniewinnienia innej osoby i jak się okazało- ostatecznie nie miało wpływu na losy sprawy prowadzonej przeciwko D. S.. Jeszcze niemal do połowy 2016r. zachowanie sprawcy polegające na składaniu fałszywych zeznań było zagrożone maksymalnie do 3 lat pozbawienia wolności.

W tej sytuacji, zdaniem sądu odwoławczego, orzeczoną wobec oskarżonego karę należało obniżyć do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i jako taka, choć surowa, nie nosi już cech „rażącej surowości” w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Wniosek

- o zmianę
zaskarżonego

zasadny

<p>wyroku przy uznaniu winy oskarżonego i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze zbliżonym do dolnej granicy ustawowego zagrożenia,;</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>- orzeczoną wobec oskarżonego karę obniżono do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie znajdując jednakowoż podstaw do jej dalszego łagodzenia z uwagi na przewagę okoliczności obciążających oskarżonego, o których mowa w treści uzasadnienia sądu meriti i wskazanych powyżej;</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
- wymiar kary pozbawienia wolności;		
Zwiąże o powodach zmiany		
- wskazano powyżej;		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3 i 4	<p>Wysokość kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym na poziomie jednokrotności stawki minimalnej została określona w oparciu § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 17 ust. 7 w zw. z § 4 ust 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu - mając na uwadze nakład pracy obrońcy w sprawie.</p>	

	<p>Z uwagi na trudną sytuację majątkową i bytową oskarżonego, wyrażającą się długotrwałym pobytem w warunkach izolacji penitencjarnej, sąd okręgowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przejmując je na rachunek Skarb Państwa (art.624§1kpk).</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>			
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>		
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>obrońca</p>		
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>wina, kara</p>		
<p>0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>			
<p># na korzyść # na niekorzyść</p>	<p># w całości</p>		
<p># w części</p>	<p>#</p>	<p>co do winy</p>	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana